

Sygn. akt **XXVII Ca 413/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ada Sędrowska (spr.)
Sędziowie:	SO Adrianna Szewczyk-Kubat SR del. Wiesława Śmich
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Ślęzak

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2016r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Park Sp.z o.o. w W.**

przeciwko **R. K.**

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 23 lutego 2015 r., sygn. akt I C 417/14

1. oddała apelację;

2. zasądza od R. K. na rzecz (...) Park Sp. z o.o. w W. kwotę 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

SSR (del.) Wiesława Śmich SSO Ada Sędrowska SSO Adrianna Szewczyk - Kubat

Sygn. akt: XXVII Ca 413/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Park Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł przeciwko pozwanemu R. K. pozew o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego repertorium (...) z dnia 3 grudnia 2010r., obejmującego oświadczenie powoda o poddaniu się egzekucji, któremu Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w sprawie o sygn. akt VI Co 3374/13 nadał klauzulę wykonalności w dniu 7 stycznia 2014 r. oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 21 maja 2010 r. (...) Sp. z o. o. zawarła z (...) Sp. z o. o. oraz M. (...) Sp. z o. o. przedwstępne umowy sprzedaży udziałów wynoszących łącznie (...) części we współwłasności nieruchomości położonej przy ul. (...) w W..

Wobec niewywiązania się przez (...) Sp. z o. o. ze swojego zobowiązania tj. zapłaty należności spółkom (...). (...), w dniu 3 grudnia 2010 r. pomiędzy (...) Sp. z o. o. oraz (...) Park Sp. z o. o., (...) Sp. z o. o. i M. (...) Sp. z o. o. została zawarta w formie aktu notarialnego umowa sprzedaży wierzytelności i przejęcia długu. Na mocy tej umowy (...) Sp. z o. o. sprzedała powodowi wszelkie prawa, roszczenia i wierzytelności wynikające ze wskazanych umów sprzedaży udziałów w nieruchomości, za cenę 45.000 zł. Powód zobowiązał się zapłacić cenę do dnia 14 grudnia 2010 r. i w tym zakresie poddał się egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. Pismem z dnia 4 października 2013 r. powód został powiadomiony o tym, że (...) Sp. z o. o., dawna (...) Sp. z o. o. dokonała cesji wierzytelności przysługującej jej wobec powoda, wynikającej z umowy sprzedaży i przejęcia długu z dnia 3 grudnia 2010 r., na rzecz pozwanego. Dalej powód podniósł, że pomimo przedawnienia roszczeń z dnia 15 grudnia 2012 r., pozwany wystąpił w dniu 12 grudnia 2013 r. o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 3 grudnia 2010 r. i wszczął postępowanie egzekucyjne.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych podnosząc, że sporna wierzytelność wynika z przelewu wierzytelności z przedwstępnej umowy sprzedaży nieruchomości połączonej ze zmianą dłużnika, z jednoczesnym przejęciem długu, a nie ze sprzedaży praw, dlatego zastosowanie będzie miał trzyletni termin przedawnienia, wynikający z prowadzonej działalności gospodarczej prowadzonej przez (...) Sp. z o. o.

W toku dalszego postępowania stanowiska stron pozostały niezmienione.

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy, jakim jest akt notarialny obejmujący oświadczenie (...) Park spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o poddaniu się egzekucji, sporządzony w dniu 3 grudnia 2010 r. przed asesorem notarialnym M. S. zastępcą notariusza S. O. w kancelarii notarialnej w W. przy ulicy (...) II nr 61 lokal (...), za numerem repertorium (...), zaopatrzonej w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie z dnia 7 stycznia 2014 r. sygnatura akt VI Co 3374/13 i zasądził od pozwanego R. K. na rzecz powoda kwotę 4667 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy wskazał na następujące ustalenia i motywy swojego rozstrzygnięcia.

W dniu 3 grudnia 2010 r. w formie aktu notarialnego repertorium (...) została zawarta pomiędzy (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W., a (...) Park Sp. z o. o. z siedzibą w W. oraz (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. i M. (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. - umowa sprzedaży wierzytelności i przejęcia długu. Na mocy postanowień tej umowy (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. sprzedała (...) Park Sp. z o. o. z siedzibą w W. wszelkie prawa, roszczenia i wierzytelności wynikające z przedwstępnych umów sprzedaży (...) części udziałów we współwłasności nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. zawartych pomiędzy (...) Sp. z o. o. jako kupującym i (...) Sp. z o. o. i M. (...) Sp. z o. o. jako sprzedającymi, za cenę 45.000 zł. Zgodnie z umową (...) Park Sp. z o. o. przejęła wszelkie zobowiązania, obowiązki i długi wynikające z tych umów. W § 3 pkt 2.3 (...) Park Sp. z o. o. zobowiązał się zapłacić cenę w terminie do dnia 14 grudnia 2010 r. i co do tego obowiązku poddał się egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c.

Pismem z dnia 4 października 2013 r. R. K. zawiadomił (...) Park Sp. z o. o. z siedzibą w W., że (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W., dawniej (...) Sp. z o. o. dokonała w dniu 30 września 2013 r. przelewu wierzytelności przysługującej jej wobec (...) Park Sp. z o. o. w kwocie 90.318,00 zł wraz z wszelkimi związanymi z tą wierzytelnościami, w tym odsetkami ustawowymi za okres od dnia 15 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty, wynikających z umów sprzedaży i przejęcia długu zawartych w dniu 25 listopada 2010 r. i 3 grudnia 2010 r. Jednocześnie wezwał (...) Park Sp. z o. o. do zapłaty kwoty 90.318,00 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi od dnia 15 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty przelewem w ciągu 7 dni od dnia otrzymania wezwania na wskazany rachunek bankowy.

Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie, VI Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt VI Co 3374/13 nadał klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu, obejmującemu oświadczenie (...) Park Sp. z o. o. z siedzibą w W. o poddaniu się egzekucji, sporządzonemu w dniu 3 grudnia 2010 r.

za nr rep. (...) przeciwko (...) Park Sp. z o. o. z siedzibą w W., na rzecz R. K. w zakresie kwoty 45.000 zł oraz zasądził od dłużnika (...) Park sp. z o. o. z siedzibą w W. na rzecz R. K. kwotę 72,14 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W dniu 18 marca 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy K. S. wszczął egzekucję w sprawie o sygn. Km 69/14 na wniosek R. K. przeciwko (...) Park Sp. z o. o. z siedzibą w W..

Odnosząc się do ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy uznał żądanie pozwu za uzasadnione.

Na wstępie Sąd Rejonowy wskazał, iż oparcie przez powoda zgłoszonego żądania na zarzucie przedawnienia roszczenia z tytułu umowy sprzedaży wierzytelności i przejęcia długu z dnia 3 grudnia 2010 r., obejmującego oświadczenie powoda o poddaniu się egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c., nakazywało dokonać oceny charakteru prawnego łączącej strony umowy sprzedaży wierzytelności i przejęcia długu zawartej w dniu 3 grudnia 2010 r. w formie aktu notarialnego rep. A nr (...) pomiędzy (...) Sp. z o. o. z siedzibą w (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W., M. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a powodem, dotyczącej sprzedaży praw, roszczeń i wierzytelności wynikających z przedwstępnych umów sprzedaży (...) części udziałów we współwłasności nieruchomości położonej przy ul. (...) w W..

W ocenie Sądu Rejonowego nie budziło wątpliwości, że strony łączyła umowa sprzedaży wierzytelności na mocy, której (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. sprzedała powodowi wszelkie prawa, roszczenia i wierzytelności wynikające z przedwstępnych umów sprzedaży (...) części udziałów we współwłasności nieruchomości położonej przy ul. (...) w W., a powód kupił te prawa, roszczenia i wierzytelności za kwotę 45.000 zł oraz przejął wszelkie zobowiązania, obowiązki i długi wynikające z tych umów. Powód w ramach zawartej umowy sprzedaży zobowiązał się zapłacić cenę w terminie do dnia 14 grudnia 2010 r. i co do tego obowiązku poddał się egzekucji w trybie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. Jednocześnie Sąd Rejonowy wyjaśnił, że nie można wykluczyć takiej sytuacji, w której przejęcie długu może stanowić element innej czynności prawnej (innej umowy), w tym - umowy sprzedaży, jeżeli okoliczności sprawy i wola uczestników transakcji gospodarczej uzasadniają przyjęcie prawnej integracji przejęcia długu i umowy sprzedaży (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2005 r., IV CK 170/05, LEX nr 466008).

Następnie Sąd Rejonowy wyjaśnił, że z informacji odpowiadającej aktualnemu odpisowi z Rejestru Przedsiębiorców spółki (...) Sp. z o. o. - dawniej (...) Sp. z o. o., spółka ta zajmuje się m.in. kupnem i sprzedażą nieruchomości na własny rachunek. Przy czym pozwany kwestionując zakres działalności przedsiębiorstwa tej spółki nie wykazał, aby (...) Sp. z o. o. - dawniej (...) Sp. z o. o., nie wykonywała faktycznie takiego rodzaju działalności.

Przy tym Sąd Rejonowy nie zgodził się z argumentacją pozwanego, że umowa sprzedaży wierzytelności i przejęcia długu z dnia 3 grudnia 2010 r. stanowi jedynie formalny wyraz zamiaru stron tej transakcji, jakim była chęć zmiany podmiotowej w umowie przedwstępnej z dnia 21 maja 2010 r. między (...) Sp. z o. o., (...) Sp. z o. o. i M. (...) Sp. z o. o. Sąd Rejonowy zauważył, że treść umowy z dnia 3 grudnia 2010 r. zawiera essentialia negotii sprzedaży, ponieważ zawiera określenie stron umowy, przedmiot wzajemnych świadczeń stron oraz określenie ceny i terminu jej zapłaty. W ocenie Sądu umowa z dnia 3 grudnia 2010 r. jest umową sprzedaży praw -wierzytelności, a w następstwie tej umowy została zawarta umowa przejęcia długu. Jednakże podstawą stosunku zobowiązaniowego jaki łączył strony jest sprzedaż praw. Dlatego w tym przypadku nie będzie miał zastosowania ogólny trzyletni termin wyrażony w art. 118 k.c. związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, gdyż zastosowanie będzie miał szczególny dwuletni termin określony w art. 554 k.c. Sąd Rejonowy podzielił stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1994 r., iż przepisem szczególnym, o którym mowa w art. 118 k.c. jest - w stosunku do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej -każdy przepis ustawy przewidujący krótszy niż trzyletni termin przedawnienia (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1994 r., III CZP 136/94, OSNC 1995/2/38). W ocenie Sądu okoliczność, że umowa sprzedaży stanowi jedną z umów zawartych jednocześnie między tymi samymi podmiotami w celu wykraczającym poza prawnorzeczowe skutki umowy sprzedaży, nie pozbawia tej umowy jurydycznych cech sprzedaży w rozumieniu art. 535 § 1 k.c. i to nawet wówczas, gdy przedmiotem sprzedaży jest wierzytelność. Celem podjętych przez wszystkie podmioty zawierające umowy, o których mowa wyżej, były zmiany podmiotów stosunków prawnych wykreowanych mocą tych umów. Strony tych umów, mimo jednoczesnego zawarcia kilku umów, nie zawarły umowy mieszanej o zmianę stron stosunków zobowiązaniowych. Zdaniem Sądu wszystkie

zawarte umowy miały jeden cel, ale odrębny charakter prawny. Wobec tego nie podzielił stanowiska pozwanego, że skoro celem zawarcia wszystkich umów były przekształcenia podmiotowe wcześniej zadzierniętych więzi prawnych, to doszło do zawarcia jednej umowy, do której stosuje się trzyletni termin przedawnienia. Nie ma przy tym znaczenia okoliczność, że prawo polskie nie zna umowy nazwanej, której istota byłaby jednoczesna zmiana wierzyciela i dłużnika. Zasób wzorców umów nazwanych oraz zasada swobody umów są wystarczające do osiągnięcia takiego celu. Z tych względów Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego co do potrzeby dokonania wykładni przedmiotowych umów. Zdaniem Sądu treść wszystkich tych umów była jasna, a ich ocena prawna nie nastroczała trudności.

Z tych względów Sąd Rejonowy stwierdził, iż powód wykazał, że roszczenie objęte aktem notarialnym rep. A nr (...) z dnia 3 grudnia 2010 r., obejmujące oświadczenie powoda o poddaniu się egzekucji, zaopatrzone w klauzulę wykonalności, postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 7 stycznia 2014 r. uległo przedawnieniu, co uzasadniało pozbawienie wykonalności wskazanego tytułu wykonawczego. Sąd Rejonowy wskazała, że powód w umowie z dnia 3 grudnia 2010 r. zobowiązał się zapłacić cenę w wysokości 45.000 zł w terminie do dnia 14 grudnia 2010 r., zatem od dnia następnego tj. 15 grudnia 2010 r. zaczął biec dwuletni termin przedawnienia przewidziany w art. 554 k.p.c. i upłynął w dniu 15 grudnia 2012 r., do tego czasu nie nastąpiło skuteczne przerwanie biegu terminu przedawnienia przez pozwanego. Dopiero w dniu 12 grudnia 2013 r. pozwany wystąpił o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu rep. A Nr (...) i postanowieniem z dnia 7 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie VI Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt VI Co 3374/13 nadał klauzulę wykonalności wskazanemu aktowi notarialnemu, jednakże nastąpiło to po przedawnieniu roszczenia.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości. Skarżący zarzucił wyrokowi:

a. naruszenie prawa procesowego, które to naruszenie miało wpływ na wynik sprawy, to jest art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 6 § 2 k.p.c. przez oddalenie wniosków Pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków oraz dowodu z zeznań stron procesu zgłoszonych w odpowiedzi na pozew co w konsekwencji doprowadziło do tego, że Sąd nie ustalił w sprawie stanu faktycznego w sposób kompletny, albowiem nie zbadał okoliczności, w jakich doszło do złożenia oświadczeń woli stron umowy sprzedaży wierzytelności i przejęcia długu zawartej między (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) Park sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. i M. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 3 grudnia 2010 r. w formie aktu notarialnego rep. A nr (...) sporządzonego przez asesora notarialnego M. S., nie zbadał zgodnego zamiaru stron tej umowy ani celu tej umowy, a więc w istocie nie ustalił treści oświadczeń woli złożonych przez strony spornej umowy;

b. naruszenie prawa procesowego, które to naruszenie miało wpływ na wynik sprawy, to jest art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 247 k.p.c. przez uznanie że wnioski dowodowe pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków i zeznań stron zgłoszone w odpowiedzi na pozew są w niniejszej sprawie niedopuszczalne;

c. naruszenie prawa procesowego, które to naruszenie miało wpływ na wynik sprawy, to jest art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 6 § 2 k.p.c. przez oddalenie jako spóźnionych wniosków dowodowych pozwanego zgłoszonych na rozprawie w dniu 13 lutego 2015 r. o przeprowadzenie dowodu z dokumentów co w konsekwencji doprowadziło do tego, że Sąd nie ustalił w sprawie stanu faktycznego w sposób kompletny, albowiem nie zbadał okoliczności, w jakich doszło do złożenia oświadczeń woli stron spornej umowy, nie zbadał zgodnego zamiaru stron tej umowy ani celu tej umowy, a więc w istocie nie ustalił treści oświadczeń woli złożonych przez strony spornej umowy;

d. naruszenie prawa procesowego, które to naruszenie miało wpływ na wynik sprawy, to jest art. 233 § 1 k.p.c. przez błędne ustalenie stanu faktycznego polegające na przyjęciu, że sporna umowa jest umową sprzedaży praw a nie umową przejęcie długu połączoną z umową przelewu wierzytelności, której celem i zgodny zamiarem stron

była zmiana podmiotu w umowie przedwstępnej z 21 maja 2010 r. między A. sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. i M. (...) sp. z o.o. dotyczącej nabycia części udziałów w prawie własności nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...);

e. naruszenie prawa materialnego, to jest 65 § 2 k.c. przez jego niezastosowanie i nie badanie okoliczności w jakich strony spornej umowy składały oświadczenia woli, zgodnego zamiaru stron spornej umowy, celu umowy a w konsekwencji przyjęcie, że umowa jest umową sprzedaży praw a nie umową przejęcia długu połączoną z umową przelewu wierzytelności, której celem i zgodnym zamiarem stron była zmiana podmiotu w umowie przedwstępnej;

f. naruszenie prawa materialnego, to jest art. 554 k.c. przez jego błędne zastosowanie i uznanie, że roszczenia pozwanego wynikające ze spornej umowy przedawniają się z upływem lat dwóch;

g. naruszenie prawa materialnego, to jest art. 118 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. w zw. z art. 519 § 1 i § 2 pkt 1 k.c. przez ich niezastosowanie a w konsekwencji przyjęcie, że dla roszczeń pozwanego ze spornej umowy nie ma zastosowania trzyletni termin przedawnienia, a więc roszczenie Pozwanego o zapłatę uległo przedawnieniu w dniu 15 grudnia 2012 r. a nie w dniu 15 grudnia 2013 r.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę wyroku przez oddalenie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla m.st. Warszawy w Warszawie, w każdym przypadku pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie w całości i obciążenie pozwanego kosztami postępowania odwoławczego podnosząc argumenty tożsame z dotychczasowym stanowiskiem w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie mogła odnieść zamierzonego skutku wobec prawidłowości zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie wystarczającym do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych. Prawidłowo wskazał fakty, które uznał za udowodnione oraz dowody na których się oparł. Z tak ustalonego stanu faktycznego wyprowadził trafne wnioski i prawidłowo zastosował przepisy prawa.

Nie budziło wątpliwości Sądu Okręgowego, iż upływ terminu przedawnienia roszczenia z tytułu umowy sprzedaży wierzytelności i przejęcia długu z dnia 3 grudnia 2010 r. obejmującego świadczenie powoda o poddaniu się egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. stanowi zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane, w rozumieniu art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c., zatem może uzasadniać żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności. Podnoszone przez powoda zarzuty merytoryczne, w tym przedawnienie mogą być przedmiotem badania Sądu wyłącznie w postępowaniu prowadzonym na skutek powództwa przeciwegzekucyjnego opartego na art. 840 k.p.c. (tak: postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 września 2012 r., sygn. I ACz 1207/12, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 czerwca 2013 r., I ACa 103/13, postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 marca 2012 r., I ACz 404/12). Zgodnie bowiem z treścią art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Przewidziane w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. zdarzenia obejmują swoim zakresem wszystkie te sytuacje, z którymi przepisy prawa materialnego łączą wygaśnięcie zobowiązania. W tym kontekście przyjmuje się, że powołany przepis stwarza podstawę do zwalczania tytułu wykonawczego w przypadku, gdy już po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszły zdarzenia prowadzące do wygaśnięcia zobowiązania lub zdarzenia, wskutek których

zobowiązanie nie może być egzekwowane. Na podstawie regulacji materialnoprawnych w literaturze rozróżnia się zdarzenia zależne od woli stron (np. spełnienie świadczenia, potrącenie), jak też takie, w odniesieniu do których wola wierzyciela i dłużnika nie mają znaczenia (do tych należą właśnie m.in., przedawnienie roszczenia, niemożność świadczenia wskutek okoliczności, za które dłużnik nie odpowiada).

Wobec powyższego kluczową okolicznością wymagającą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie była ocena charakteru prawnego łączącej strony umowy z dnia 3 grudnia 2010r. zwartej w formie aktu notarialnego rep. A nr (...) pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., M. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz powodem, a następnie rozstrzygnięcie jaki jest właściwy okres przedawnienia dla dochodzenia wierzytelności jaka przysługiwała spółce (...) sp. z o.o. (obecnie (...) sp. z o.o.) wobec powoda na podstawie tej umowy.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokonał prawidłowej kwalifikacji prawnej opisanej umowy z dnia 3 grudnia 2010r. uznając, że była to umowa sprzedaży wierzytelności do której zgodnie z art. 555 k.c. stosuje się przepisy o sprzedaży rzeczy. Zdaniem Sądu Okręgowego treść tej umowy była jasna i jednoznaczna. Literalny zapis § 3 ust. 2.1. umowy nie nastrocza bowiem trudności interpretacyjnych określając, że (...) sprzedaje (...) wszelkie prawa i, roszczenia i wierzytelności wynikające z umów (przedwstępnych sprzedaży udziałów we współwłasności nieruchomości) za cenę w kwocie 45.000 złotych, a (...) kupuje te prawa, roszczenia i wierzytelności za cenę. Następnie z § 3 ust. 2.3. wynika zobowiązanie powoda do zapłaty ceny w terminie do dnia 14.12.2010r. i co do tego obowiązku powód poddał się egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. Tym samym w umowie określone zostały wymagane w art. 535 k.c. essentialia negotii umowy sprzedaży, czyli wskazano strony umowy, przedmiot wzajemnych świadczeń stron oraz określono cenę i terminu jej zapłaty. Wobec tak sformułowanej umowy nie można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że strony zawarły umowę przelewu wierzytelności z przedwstępnej umowy sprzedaży nieruchomości połączonej ze zmianą dłużnika zgodnie z przepisem art. 519 § 2 pkt 1 k.c. z jednoczesnym przejściem długu. Zdaniem Sądu Okręgowego należy przyjąć integralne powiązanie sprzedaży i przejścia długu, przy czym podstawą stosunku zobowiązaniowego, jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, była sprzedaż praw, natomiast przejście długu stanowiło element tej czynności prawnej. W ocenie Sądu Okręgowego umowa sprzedaży przybrała postać pierwotnej transakcji gospodarczej w stosunku do przejścia długu, które nastąpiło w następstwie umowy sprzedaży. Należy bowiem uznać, że najpierw nastąpiła sprzedaż wszelkich praw, roszczeń i wierzytelności wynikających z umów przedwstępnych sprzedaży udziałów we współwłasności nieruchomości (§ 3 ust. 2.1. umowy z dnia 3 grudnia 2010r.), a wskutek tej sprzedaży powód (jako kupujący wszelkie prawa, roszczenia i wierzytelności wynikające z umów przedwstępnych sprzedaży udziałów we współwłasności nieruchomości) przejął zobowiązania, obowiązki i długi wynikające z umów przedwstępnych sprzedaży udziałów we współwłasności nieruchomości (§ 3 ust. 2.2. umowy z dnia 3 grudnia 2010r.). Dodatkowo to co do obowiązku zapłaty ceny powód poddał się egzekucji, której zapłaty domagał się pozwany wszczynając postępowanie egzekucyjne. W ocenie Sądu Okręgowego nie znajdują uzasadnienia sugestie skarżącego, iż strony w ramach dyspozycji art. 353¹k.c. zawarły umowę nienazwaną. Umowa jest bowiem czynnością prawną wymagającą zgodnych oświadczeń woli stron, a oświadczenie jest przejawem tej woli wyrażającym zamiar strony wywołania określonych skutków prawnych, obejmowanych świadomością składającego oświadczenie. Nie można zatem poprzez przepisy interpretacyjne (art. 56 i 65 k.c.) próbować omijać wyraźnie wyrażonej woli. Skoro w umowie wprost wskazane zostało, że prawa, roszczenia i wierzytelności są sprzedawane za określoną cenę to nie pozostawia to wątpliwości, że mamy do czynienia z umową sprzedaży, natomiast przejście długu stanowi następstwo zawartej umowy sprzedaży.

Odnośnie podnoszonego przez pozwanego zarzutu nie zbadania przez Sąd Rejonowy zamiaru i woli stron umowy podnieść należy, iż art. 65 § 2 k.c., który stanowi, że w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu, nie statuuje obowiązku dokonywania takiego badania w stosunku do wszystkich umów, ale jedynie do takich w których zachodzą wątpliwości co do ich treści, spowodowane np. wewnętrzną sprzecznością, nieprecyzyjnym sformułowaniem treści itp. Zdaniem Sądu Okręgowego umowa z dnia 3 grudnia 2010 r. jest w swojej treści jednoznaczna, wewnętrznie spójna i szczegółowa, trudno zatem dopatrywać się w niej, że wola stron było inne uregulowanie jej charakteru niż to zostało zapisane.

Wobec powyższego niezasadny był zarzut pozwanego dotyczący kwalifikacji prawnej łączącej strony umowy.

Ponadto Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że Sąd Rejonowy należycie zinterpretował dyspozycję art. 247 k.p.c., właściwie odnosząc tę regulację do okoliczności rozpoznawanej sprawy. Jak słusznie wskazano w motywach zaskarżonego orzeczenia, wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków i stron na okoliczność ustalenia celu zawartej umowy zgłoszone zostały wbrew dyspozycji art. 247 k.p.c. Przepis ten wprowadza ograniczenia w zakresie wykorzystania przez uczestników czynności prawnej środków dowodowych w postaci zeznań świadków lub przesłuchania stron przeciwko osnowie (treści) lub ponad osnowę każdego sporządzonego dokumentu, który może zostać przedstawiony sądowi. Sąd może dopuścić dowód ze świadków lub z przesłuchania stron w sprawie między uczestnikami czynności przeciwko osnowie lub ponad osnowę dokumentu wtedy, gdy zostaną spełnione dwie przesłanki: nie doprowadzi to do obejścia przepisów o formie zastrzeżonej pod rygorem nieważności, a sąd uzna to za konieczne ze względu na szczególne okoliczności sprawy. Ocena ta przynależy sądowi. Należy również mieć na uwadze, co potwierdza stanowisko doktryny, że wskazane w art. 247 k.p.c. przesłanki warunkujące dopuszczalność tychże dowodów muszą być spełnione kumulatywnie (tak: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CKN 260/00). W świetle orzecznictwa dowodem przeciwko osnowie dokumentu jest ten, który zmierza do wykazania oświadczeń woli sprzecznych z treścią dokumentu (tak: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 1997 r., II CKN 215/97). Natomiast dowód ponad osnowę dokumentu służy wykazaniu niekompletności dokumentu - co do złożonego, aczkolwiek nieuwjętego w dokumencie innego oświadczenia (tak: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2002 r., V CKN 679/00, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1962 r., IV CR 758/61). W niniejszej sprawie pozwany wnioskował o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków w celu przedstawienia okoliczności faktycznych, które miały wpływ na ukształtowanie umowy. Skarżący podkreślił to również w apelacji wskazując, że pozwanemu „chodziło o pokazanie okoliczności faktycznych, które z treści spornej umowy nie wynikały, ale miały wpływ na jej ukształtowanie”. Zdaniem Sądu Okręgowego okoliczności, na które powołane zostały powyższe wnioski dowodowe zmierzały do wykazania charakteru (kwalifikacji prawnej) łączącej strony umowy, a zatem skierowane były na dowodzenie przeciwko osnowie dokumentu oraz ponad osnowę dokumentu obejmującego czynność prawną. Przeprowadzenie bowiem dowodów z zeznań świadków i przesłuchania stron zmierzające do wykazania, iż złożone w umowie oświadczenia woli należy interpretować inaczej niż to wynika z literalnego (nie budzącego wątpliwości interpretacyjnych) brzmienia umowy z pewnością stanowi dowód odpowiednio przeciwko i ponad osnowę dokumentu. Dodać przy tym należy, że tekst dokumentu nie zawsze stanowi wyłączną podstawę ujętych w nim oświadczeń woli składanych indywidualnie oznaczonym osobom, ponieważ pomimo ograniczeń dowodowych, o których mowa w art. 247 k.p.c., dopuszczalny jest dowód z przesłuchania świadków i stron, jeżeli jest to potrzebne do wykładni niejasnych oświadczeń woli zawartych w dokumencie. Na gruncie art. 65 k.c. przyjmuje się tzw. kombinowaną metodę wykładni, która zakłada interpretację oświadczeń woli uwzględniającą jednoczesną realizację dwóch wartości: konieczność respektowania woli podmiotu składającego oświadczenie i potrzebę ochrony zaufania osób trzecich do treści złożonego oświadczenia. Znaczenie kombinowanej metody wykładni podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z dnia 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95. Proces wykładni rozpoczyna się od wykładni językowej, a kończy z chwilą uzyskania, w wyniku zastosowania kolejnych reguł wykładni, rezultatu w postaci ustalenia rzeczywistego znaczenia prawnego umowy. Do podstawowych cech prawidłowej wykładni należy uwzględnianie standardów ukształtowanych w praktyce w danej dziedzinie i respektowanie założenia racjonalności, a więc elementów koniecznych do uzyskania rozsądnego rezultatu wykładni (tak: wyroki Sądu Najwyższego 7 marca 2007r., II CSK 489/06 i z dnia 2 kwietnia 2014 r., IV CSK 420/13). Nie można przy tym pomijać, że oczywistą granicę wykładni stanowią granice konkretnej umowy, wyznaczone zgodnie z regułami art. 65 k.c. Interpretacja nie może prowadzić do przekształcenia stosunku prawnego w inną w istocie umowę. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w wyroku z dnia 16 listopada 2011 r., V CSK 528/10, nie można dokonać w ramach wykładni takiego „przekształcenia” umowy, które stworzyłoby nową, odmienną umowę, o zupełnie innej relacji między stronami, w treści której powstałyby inne prawa i obowiązki stron. Na tej podstawie Sąd Okręgowy uznał również, że przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków i przesłuchania stron zmierzałoby do wykazania, że strony zawarły całkiem inną umowę niż to wynika z jej treści, a to nie może być przedmiotem wykładni zgodnie z art. 65 k.c. Wykładnia

umowy może bowiem dotyczyć wyłącznie niejasnych oświadczeń woli, a nie prowadzić do całkowitej zmiany treści tej umowy wbrew ograniczeniom określonym przez art. 247 k.p.c.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu dotyczącego oddalenia sprekludowanych wniosków dowodowych należy w pierwszej kolejności zaznaczyć, że na rozprawie w dniu 13 lutego 2015 r. podczas której Sąd Rejonowy pominął wnioski dowodowe zgłoszone przez pozwanego w dniu 13 lutego 2015 r. pełnomocnik pozwanego nie złożył zastrzeżenia do protokołu rozprawy w trybie art. 162 k.p.c. co do oddalenia przez Sąd Rejonowy tych wniosków dowodowych w warunkach wskazanych przez ten przepis. W tej sytuacji strona pozwana nie może skutecznie w apelacji zarzucać, że Sąd Rejonowy pominął te wnioski dowodowe zgłoszone dopiero w dniu 13 lutego 2015 r., skoro co do tego postanowienia dowodowego nie złożyła zastrzeżenia do protokołu. Dyspozycją art. 162 k.p.c. stanowi wyraźnie, że utrata tego zarzutu jest bezpowrotna w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy prawa procesowego, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona nie zgłosiła zastrzeżeń bez swej winy. Powód nie powołał się na brak winy w niezgłoszeniu zastrzeżenia, zaś oddalenie wniosków dowodowych nie było uchybieniem, które Sąd II instancji powinien wziąć pod uwagę z urzędu. Powyższe powoduje, że wszelkie zarzuty apelacji w tym zakresie w chwili obecnej należy uznać za nieskuteczne szczególnie, że prekluzja dotycząca zwrócenia przez stronę uwagi sądu na uchybienia przepisom ma charakter bezwzględny, przy czym nie ma znaczenia czy przepisy, które zostały naruszone miały lub bądź mogły mieć wpływ na treść orzeczenia.

Mimo powyższego Sąd Okręgowy odniósł się również do tego zarzutu uznając go za chybiony. Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 217 § 2 k.p.c., sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie o naruszeniu art. 217 § 2 k.p.c. nie może być mowy w świetle oczywistego spóźnienia pozwanego w przedstawieniu dowodów. Zdaniem Sądu Okręgowego pozwany nie wykazał żadnych okoliczności nakazujących uwzględnienie spóźnionych dowodów. Sąd Okręgowy również nie znalazł usprawiedliwienia dla takiej biernością pozwanego w zakresie inicjatywy dowodowej, skoro pozwany przedstawił dowody dopiero na rozprawie w dniu 13 lutego 2015 r., podczas gdy wcześniej zajął stanowisko w odpowiedzi na pozew i uczestniczył w rozprawie w dniu 16 czerwca 2014 r.

Z kolei art. 217 § 3 k.p.c. w ramach dyskrecjonalnej władzy sędziowskiej statuuje możliwość pominięcia twierdzeń i dowodów zgłaszanych dla zwłoki lub gdy okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione. Sąd nie jest zatem obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę, i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.3.1997 r., II UKN 45/97). Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.9.1997 r., II UKN 271/97). W ocenie Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy okazał się wystarczający do wydania w sprawie prawidłowego rozstrzygnięcia bez konieczności przeprowadzenia dowodów przedstawionych przez pozwanego na rozprawie w dniu 13 lutego 2015 r. Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz ocenił wszystkie sporne okoliczności sprawy mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, co uzewnętrznił w motywach pisemnych wyroku. Jak już wcześniej wskazano treść umowy z dnia 3 grudnia 2010 r. była jasna i nie pozostawiała wątpliwości interpretacyjnych. Zatem niecelowe byłoby doszukiwanie się innej treści umowy, skoro jej treść została jednoznacznie określona. Tym bardziej, że prowadzenie postępowania dowodowego w tym kierunku byłoby sprzeczne z prawidłową wykładnią określoną w art. 65 k.c. i wbrew ograniczeniom określonym art. 247 k.p.c. Natomiast zarzuty skarżącego w tym zakresie sprowadzały się jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd. Skarżący przeciwstawił ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego forsując stanowisko, że umowa z dnia 3 grudnia 2010 r. stanowi umowę przejęcia długu połączoną z umową przelewu wierzytelności, a nie umowę sprzedaży praw. Natomiast dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2001 roku).

Zwraca na to uwagę także Sąd Najwyższy w wyroku z 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99, wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy.

W tej sytuacji wnioski dowodowe zgłoszone dopiero na rozprawie w dniu 13 lutego 2015 r. uznać należało za spóźnione, a okoliczności tam podniesione za pozostające bez wpływu na treść rozstrzygnięcia skoro okoliczności sporne były dostatecznie wyjaśnione w rozumieniu art. 217 § 3 k.p.c. tzn. ocena charakteru prawnego łączącej strony umowy z dnia 3 grudnia 2010r. zgodnie z jej jednoznacznym brzmieniem nie pozostawiała wątpliwości, iż strony zawarły umowę sprzedaży praw, a w konsekwencji tego jaki jest właściwy okres przedawnienia dla wierzytelności jaka przysługiwała spółce (...) sp. z o.o. (scedowanej na pozwanego) względem powoda.

W rezultacie powyższych rozważań Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że roszczenie powoda wywodzone jest z umowy sprzedaży praw - praw, roszczeń i wierzytelności wynikających z przedwstępnych umów sprzedaży udziałów we współwłasności nieruchomości. Przy tym Sąd Rejonowy dokonał również prawidłowej oceny, iż umowa z dnia 3 grudnia 2010r. została zawarta przez (...) sp. z o.o. (obecnie (...) sp. z o.o.) z powodem w zakresie działalności gospodarczej przedsiębiorstwa sprzedawcy. Z odpisu aktualnego z Krajowego Rejestru Sądowego wynika, że przedmiotem działalności spółki (...) sp. z o.o. (obecnie (...) sp. z o.o.) jest m. in. kupno i sprzedaż nieruchomości na własny rachunek. Także w odpisie aktualnym z Krajowego Rejestru Sądowego powoda wskazano, że przedmiotem działalności tej spółki jest m. in. kupno i sprzedaż nieruchomości na własny rachunek. Wobec powyższego nie ma wątpliwości, że zarówno (...) sp. z o.o. (jako sprzedający) jak i powód (jako kupujący) zawarli umowę sprzedaży praw (praw, roszczeń i wierzytelności) wynikających z przedwstępnych umów sprzedaży udziałów we współwłasności nieruchomości w zakresie działalności swoich przedsiębiorstw.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał tak jak Sąd I instancji, że wobec spełnienia przesłanek z art. 554 k.c. w sprawie znajduje zastosowanie dwuletni okres przedawnienia, który upłynął w dniu 15 grudnia 2012 r. Powód w umowie sprzedaży z dnia 3 grudnia 2010 r. zobowiązał się do zapłaty ceny w terminie do dnia 14 grudnia 2010 r., zatem od dnia 15 grudnia 2010r. rozpoczął bieg dwuletni termin przedawnienia przewidziany w art. 554 k.c. A skoro nie zostało wykazane, że w ciągu tych dwóch lat został przerwany bieg terminu, termin przedawnienia upłynął w dniu 15 grudnia 2012r. Sąd Rejonowy zasadnie zatem rozstrzygnął o pozbawieniu wykonalności tytułu wykonawczego tj. aktu notarialnego Rep. A nr (...) z dnia 3 grudnia 2010 r. obejmującego oświadczenie powoda o poddaniu się egzekucji, któremu Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia nadał klauzulę wykonalności w dniu 7 stycznia 2014r., uwzględniając zarzut przedawnienia podniesiony przez powoda. Pozwany wystąpił bowiem o nadanie klauzuli wykonalności wskazanemu aktowi notarialnemu już po upływie dwuletniego terminu przedawnienia.

Przy tym nie można zarzucić Sądowi Rejonowemu naruszenia art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sprawie. Wprawdzie art. 5 k.c. nie wprowadza żadnych ograniczeń podmiotowych, nie można więc całkowicie wykluczyć jego zastosowania do ochrony przedsiębiorcy, przeciwko roszczeniu którego zgłoszony został zarzut przedawnienia (tak: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2001, II CKN 604/00, z dnia 3 października 2000 r., I CKN 308/00), niemniej jednak należy mieć na uwadze, że norma art. 5 k.c. ma charakter wyjątkowy. Wyjątkowość ochrony przed przedawnieniem w postaci zastosowania art. 5 k.c. jest zgodnie podkreślana w orzecznictwie. Zwraca się przy tym uwagę na okoliczności, które spowodowały opóźnienie (np. nielojalna postawa dłużnika, który zwodził wierzyciela w trakcie rozmów przedsądowych, obiecywał zapłatę, przesuwał terminy zapłaty tak długo, że doszło do przedawnienia a wtedy podniósł taki zarzut), na niewielki okres opóźnienia, czy też obiektywne okoliczności usprawiedliwiające opóźnienie w wystąpieniu z pozwem (tak: np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 17.10.2014 r., I ACa 549/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 03.10.2014 r., V ACa 260/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 04.06.2014 r., V ACa 222/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 10.04.2014 r., I ACa 7/14). Pozwany w niniejszej sprawie w żadnym stopniu nie wykazał tych wyjątkowych okoliczności, które pozwalałyby na uznanie skorzystania przez powoda z zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa. Tym bardziej, iż z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu obejmującemu umowę z dnia 3 grudnia 2010 r. pozwany wystąpił dopiero w dniu 12 grudnia 2013 r. tj. po upływie prawie roku od upływu terminu przedawnienia. Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że powoływanie się przez powoda na przedawnienie roszczenia jest działaniem w granicach prawa i zgodnym z prawem. W niniejszej

sprawie przepis art. 5 k.c. powinien być stosowany rygorystycznie i nie może stanowić podstawy do korygowania skutków zaniedbań, których dopuścił się pozwany będący profesjonalnym prawnikiem, prowadząc do przedawnienia roszczenia.

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd Okręgowy uznał zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji za prawidłowe. Żaden z zarzutów apelacyjnych pozwanego podważający prawidłowość ustaleń faktycznych, które legły u podstaw rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego jak i ocena ich konsekwencji prawnych nie okazał się uzasadniony. Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z treścią art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. stosownie do jego wyniku przyjmując, że pozwany przegrał sprawę w całości. Na tej podstawie zasądzono od pozwanego na rzecz powodowej spółki kwotę 1200 tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w oparciu o przepis § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.